

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt torsdag den 12. februar 2026

Sag 70/2025

Anklagemyndigheden

mod

T1

(advokat Helene Lindberg Brædder, beskikket)

og

T2

(advokat Peter Secher, beskikket)

I tidligere instans er truffet beslutning af Østre Landsret den 14. marts 2025 som senere ændret ved beslutning af 15. april 2025 (S-3322-24).

I påkendelsen har deltaget fem dommere: Poul Dahl Jensen, Hanne Schmidt, Lars Hjortnæs, Kurt Rasmussen og Søren Højgaard Mørup.

Påstande

T1 har nedlagt påstand om, at sagen hjemvises til Østre Landsret med henblik på en tidligere berømmelse.

T2 har nedlagt påstand om, at det fastslås, at Østre Landsret burde have berammet sagen til et tidligere tidspunkt.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse.

Sagsfremstilling

Ved Københavns Byrets dom af 8. november 2024 blev T1 straffet med fængsel på livstid for bl.a. medvirken til flere drabsforsøg, ulovlig våbenbesiddelse og omfattende narkotikahandel. T2 blev ved dommen straffet med fængsel i 13 år og 4 måneder for medvirken til drabsforsøg

og ulovlig våbenbesiddelse. Forholdene vedrørende drabsforsøg og ulovlig våbenbesiddelse blev begået på baggrund af en bandekonflikt, hvor der som led i konflikten blev anvendt skydevåben, og i forening med bl.a. en medtiltalt.

Det fremgår af byrettens dom, at anklageskriftet er modtaget den 28. november 2023. Det fremgår desuden af byrettens dom, at T1 har været frihedsberøvet fra den 13. januar 2023 og T2 fra den 15. november 2023. Bl.a. følgende fremgår af byrettens dom vedrørende strafudmålingen:

”Straffastsættelse

...

T1

Der er afgivet 11 stemmer for at fastsætte straffen for tiltalte T1 til fængsel på livstid.

Det er afgivet 1 stemme for at fastsætte straffen til fængsel i 20 år.

Der træffes afgørelse efter stemmeflertallet, hvorfor straffen fastsættes til fængsel på livstid, jf. straffelovens § 237, jf. § 21, jf. § 23, jf. § 81 a, stk. 2, jf. stk. 1, § 192 a, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 4, (tidligere stk. 3), jf. § 81 a, stk. 1, jf. til dels § 21, jf. § 23, og § 191, stk. 1, 2. pkt. jf. 1. pkt., jf. stk. 2, jf. lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 2, stk. 4, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 30, stk. 2, jf. stk. 1, jf. § 3, jf. bilag 1, liste B, nr. 70. Straffen fastsættes som en tillægsstraf efter straffelovens § 89.

Flertallet har ved strafudmålingen lagt vægt på karakteren og grovheden af forholdene, herunder at der er tale om medvirken til flere drabsforsøg på offentlige tilgængelige steder, der var nøje planlagt og skete i forening med flere medgerningsmænd, som led i en bandekonflikt, dels mellem grupperingerne LTF og Husum-gruppen, dels mellem grupperingerne LTF og Satudarah og under anvendelse af skydevåben. Flertallet har endvidere lagt vægt på arten og omfanget af den begåede kriminalitet i forhold 7 og 8, herunder mængden af kokain og tiltaltes rolle. Da straffen for drabsforsøgene uden anvendelse af straffelovens § 81 a ville skulle udmåles til mere end 10 års fængsel, og der ikke er grundlag for at fravige udgangspunktet ved anvendelsen af straffelovens § 81 a, findes straf af fængsel på livstid passende.

Mindretallet har lagt vægt på karakteren af T1s medvirken, herunder at han har haft en mindre rolle i planlægningen af drabsforsøgene.

...

T2

Der er afgivet 9 stemmer for at fastsætte straffen for tiltalte T2 til fængsel i 13 år og 4 måneder.

Det er afgivet 3 stemmer for at fastsætte straffen til fængsel i 15 år og 4 måneder.

Der træffes afgørelse efter stemmeflertallet, hvorfor straffen fastsættes som en tillægsstraf til fængsel i 13 år og 4 måneder, jf. straffelovens § 237, jf. § 21, jf. § 23, jf. § 81 a, stk. 2, jf. stk. 1, og § 192 a, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 4 (tidligere stk. 3), jf. § 81 a, stk. 1, jf. til dels § 21, jf. § 23, jf. straffelovens § 89.

Flertallet har ved strafudmålingen lagt vægt på karakteren og grovheden af forholdene, herunder at der er tale om medvirken til drabsforsøg på et offentligt tilgængeligt sted, der var nøje planlagt og skete i forening med flere medgerningsmænd, som led i en bandekonflikt mellem grupperingerne LTF og Satudarah og under anvendelse af skydevåben.

Mindretallet har lagt vægt på de samme forhold som flertallet, men har fundet, at straffen skal skærpes henset til, at der blev forsøgt likvidering af flere personer på et offentligt tilgængeligt sted.”

T1 og T2 samt den medtiltalte ankede straks dommen med påstand om frifindelse, subsidiært formildelse. Anklagemyndigheden ankede ligeledes og påstod skærkelse.

Ved retsbog af 14. marts 2025 besluttede Østre Landsret, at sagen skulle berammes til hovedforhandling i august-oktober 2027 med forventet domsafsigelse den 5. oktober 2027. Følgende fremgår af retsbogen:

”Tilrettelæggelsen af hovedforhandlingen blev på baggrund af anklagemyndighedens udkast til tidsplan drøftet. Der var i den forbindelse enighed om, at der afsættes i alt 7 dage til bevisførelse og 2 dage til procedurer. Der afsættes 1 reservedag.

Dommeren bemærkede, at der beklageligvis ikke er mulighed for at tilbyde berømmelse af sagen før fra august 2027. Landsretten vil dog efter afslutningen af mødet undersøge, om der på nuværende tidspunkt måtte være opstået mulighed for at tilbyde berømmelse på et tidligere tidspunkt. Hvis dette er tilfældet, vil parterne blive orienteret herom.

Sagen blev herefter berammet på følgende dage:
13., 16. og 18. august 2027,
1., 7., 8., 10., 21. (reservedag), 22. og 23. september,
5. oktober (skyldkendelse og færdiggørelse af sagen).”

Ved landsrettens beslutning af 15. april 2025 blev berømmelsen ændret til marts-april 2027 med første retsdag den 2. marts 2027 og forventet domsafsigelse den 12. april 2027, og således at der blev afsat i alt 12 retsdage til sagens behandling.

Ved kendelse af 9. maj 2025 bestemte landsretten, at T1 og T2 samt den medtiltalte skal forblive varetægtsfængslet, indtil der er afsagt dom i sagen. Det fremgår af retsbogen bl.a., at de tiltalte ikke protesterede mod varetægtsfængsling indtil dom.

Retsgrundlag mv.

Retsplejelovens § 843 a, stk. 1, som findes i lovens kapitel 77, er sålydende:

”§ 843 a. Retten skal fremme enhver sag med den hurtighed, som dens beskaffenhed kræver og tillader. Hovedforhandlingen skal berammes hurtigst muligt og så vidt muligt inden for 2 uger fra anklagemyndighedens indlevering af anklageskrift til retten og til et sådant tidspunkt, at sagen kan gennemføres inden for rimelig tid. Er sigtede varetægtsfængslet, skal hovedforhandlingen gennemføres hurtigst muligt.”

Retsplejelovens § 917, stk. 1, lyder således:

”§ 917. Hvis anken omfatter bedømmelsen af beviserne for tiltaltes skyld, finder en fuldstændig ny hovedforhandling sted for landsretten. Anken forberedes, behandles og afgøres efter reglerne i kapitel 77-79, medmindre andet er bestemt i dette kapitel. Reglerne i §§ 926-930 b finder ikke anvendelse.”

Af Menneskerettighedsdomstolens Guide on Article 6 of the European Convention on Human Rights – Right to a fair trial (criminal limb) af 31. august 2025 fremgår bl.a.:

“V. General guarantees: procedural requirements

...

C. Reasonable time

Article 6 § 1 of the Convention

“1. In the determination of... any criminal charge against him, everyone is entitled to a ... hearing within a reasonable time ...”

...

1. Determination of the length of proceedings

340. In criminal matters, the aim of Article 6 § 1, by which everyone has the right to a hearing within a reasonable time, is to ensure that accused persons do not have to lie under a charge for too long and that the charge is determined (*Wemhoff v. Germany*, 1968, § 18; *Kart v. Turkey* [GC], 2009, § 68).

a. Starting-point of the period to be taken into consideration

341. The period to be taken into consideration begins on the day on which a person is charged (*Neumeister v. Austria*, 1968, § 18).

342. The “reasonable time” may begin to run prior to the case coming before the trial court (*Deweert v. Belgium*, 1980, § 42), for example from the time of arrest (*Wemhoff v. Germany*, 1968, § 19), the time at which a person is charged (*Neumeister v. Austria*, 1968, § 18), the institution of the preliminary investigation (*Ringeisen v. Austria*, 1971, § 110; *Šubinski v. Slovenia*, 2007, §§ 65-68), or the questioning of an applicant as a witness suspected of commission of an offence (*Kalēja v. Latvia*, 2017, § 40). However,

in any event, the relevant moment is when the applicant became aware of the charge or when he or she was substantially affected by the measures taken in the context of criminal investigation or proceedings (Mamič v. Slovenia (no. 2), 2006, §§ 23-24); Liblik and Others v. Estonia, 2019, § 94).

343. “Charge”, in this context, has to be understood within the autonomous meaning of Article 6 § 1 (McFarlane v. Ireland [GC], 2010, § 143).

...

2. Assessment of a reasonable time

a. Principles

349. The reasonableness of the length of proceedings is to be determined in the light of the circumstances of the case, which call for an overall assessment (Boddaert v. Belgium, 1992, § 36). Where certain stages of the proceedings are in themselves conducted at an acceptable speed, the total length of the proceedings may nevertheless exceed a “reasonable time” (Dobbertin v. France, 1993, § 44).

350. Article 6 requires judicial proceedings to be expeditious, but it also lays down the more general principle of the proper administration of justice. A fair balance has to be struck between the various aspects of this fundamental requirement (Boddaert v. Belgium, 1992, § 39).

b. Criteria

351. When determining whether the duration of criminal proceedings has been reasonable, the Court has had regard to factors such as the complexity of the case, the applicant’s conduct and the conduct of the relevant administrative and judicial authorities (König v. Germany, 1978, § 99; Neumeister v. Austria, 1968, § 21; Ringeisen v. Austria, 1971, § 110; Pélicier and Sassi v. France [GC], 1999, § 67; Pedersen and Baadsgaard v. Denmark, 2004, § 45; Chiarello v. Germany, 2019, § 45; Liblik and Others v. Estonia, 2019, § 91).

352. The complexity of a case: it may stem, for example, from the number of charges, the number of people involved in the proceedings, such as defendants and witnesses, or the international dimension of the case (Neumeister v. Austria, 1968, § 20, where the transactions in issue had ramifications in various countries, requiring the assistance of Interpol and the implementation of treaties on mutual legal assistance, and 22 persons were concerned, some of whom were based abroad). A case may also be extremely complex where the suspicions relate to “white-collar” crime, that is to say, large-scale fraud involving several companies and complex transactions designed to escape the scrutiny of the investigative authorities, and requiring substantial accounting and financial expertise (C.P. and Others v. France, 2000, § 30). Similarly, a case concerning the charges of international money laundering, which involved investigations in several countries, was considered to be particularly complex (Arewa v. Lithuania, 2021, § 52).

353. Even though a case may be of some complexity, the Court cannot regard lengthy periods of unexplained inactivity as “reasonable” (Adiletta and Others v. Italy, 1991 § 17, where there was an overall period of thirteen years and five months, including a de-

lay of five years between the referral of the case to the investigating judge and the questioning of the accused and witnesses, and a delay of one year and nine months between the time at which the case was returned to the investigating judge and the fresh commitment of the applicants for trial). Moreover, although the complexity of the case could justify a certain lapse of time, it may be insufficient, in itself, to justify the entire length of the proceedings (*Rutkowski and Others v. Poland*, 2015, § 137).

354. The applicant's conduct: Article 6 does not require applicants to cooperate actively with the judicial authorities. Nor can they be blamed for making full use of the remedies available to them under domestic law. However, their conduct constitutes an objective fact which cannot be attributed to the respondent State and which must be taken into account in determining whether or not the length of the proceedings exceeds what is reasonable (*Eckle v. Germany*, 1982, § 82, where the applicants increasingly resorted to actions likely to delay the proceedings, such as systematically challenging judges; some of these actions could even suggest deliberate obstruction; *Sociedade de Construções Martins & Vieira, Lda., and Others v. Portugal*, 2014, § 48).

...

357. The conduct of the relevant authorities: Article 6 § 1 imposes on the Contracting States the duty to organise their judicial systems in such a way that their courts can meet each of its requirements (*Abdoella v. the Netherlands*, 1992, § 24; *Dobbartin v. France*, 1993, § 44). This general principle applies even in the context of the far-reaching justice system reforms and the understandable delay that might stem therefrom (*Bara and Kola v. Albania*, 2021, § 94).

358. Although a temporary backlog of business does not involve liability on the part of the Contracting States provided that they take remedial action, with the requisite promptness, to deal with an exceptional situation of this kind (*Milasi v. Italy*, 1987, § 18; *Baggetta v. Italy*, 1987, § 23), the heavy workload referred to by the authorities and the various measures taken to redress matters are rarely accorded decisive weight by the Court (*Eckle v. Germany*, 1982, § 92).

359. Similarly, domestic courts bear responsibility for the non-attendance of the relevant participants (such as witnesses, co-accused, and representatives), as a result of which the proceedings had to be postponed (*Tychko v. Russia*, 2015, § 68). On the other hand, domestic courts cannot be faulted for a substantial delay in the proceeding caused by an applicant's state of health (*Yaikov v. Russia*, 2015, § 76).

360. Moreover, in the event of successive trials the State will be under a responsibility to proceed with particular diligence, and it will be incumbent on the authorities to ensure any delay is kept to an absolute minimum...

361. What is at stake for the applicant must be taken into account in assessing the reasonableness of the length of proceedings. For example, where a person is held in pre-trial detention, this is a factor to be considered in assessing whether the charge has been determined within a reasonable time (*Abdoella v. the Netherlands*, 1992, § 24, where, the time required to forward documents to the Supreme Court on two occasions amounted to more than 21 months of the 52 months taken to deal with the case (*Starokadomskiy v. Russia* (no. 2), 2014, §§ 70-71)...”

Anbringender

T1 har anført navnlig, at straffesagens forventede varighed udgør en krænkelse af hans rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Han blev varetægtsfængslet den 14. januar 2023 og har været varetægtsfængslet siden. Landsretten har nu berammet sagen til foråret 2027 med forventet domsafsigelse den 12. april 2027. Han vil til den tid have været frihedsberøvet i ca. 4 år og 3 måneder, hvoraf ca. 2 år i det hele beror på berammelsestiden i landsretten. Menneskerettighedsdomstolen har i sin praksis fastlagt en grov tommelfingerregel, hvorefter sagsbehandlingstiden i almindelighed ikke bør overstige 1 år pr. instans. Den lange sagsbehandlingstid udgør dermed et brud på hans menneskerettigheder, herunder Menneskerettighedskonventionens artikel 5, stk. 3.

T2 har anført navnlig, at landsrettens berømmelse af sagen udgør en krænkelse af hans ret til rettergang inden en rimelig frist efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6, stk. 1.

Efter praksis vedrørende artikel 6, stk. 1, skal der foretages en helhedsvurdering af sagens omstændigheder. Vurderingen skal tage udgangspunkt i perioden fra den første fængsling til tidspunktet for dommens afsigelse i landsretten. Han blev frihedsberøvet den 15. november 2023, og med den gældende berømmelse forventes dom afsagt af landsretten den 12. april 2027. Den samlede sagsbehandlingstid vil dermed udgøre ca. 3 år og 5 måneder, når landsretten afsiger dom.

Det følger af Menneskerettighedsdomstolens praksis, at ”døde perioder” under sagsbehandlingen skal bedømmes særdeles strengt. Sagen vil være uden fremdrift i ca. 3 år og 4 måneder, herunder en ”død periode” i landsretten på ca. 2 år og 4 måneder, når landsretten afsiger dom.

Sagen angår manddrab, forsøg på manddrab og ulovlig våbenbesiddelse begået som led i en bandekonflikt. Der er tre tiltalte og et betydeligt bevismateriale. Hovedforhandlingen i byretten blev gennemført over 12 retsdage med afhøring af 16 vidner. Sagen har dermed et vist omfang. Imidlertid følger det af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at der skal meget til, før en sag anses for kompleks, og selv komplekse sager kan i almindelighed ikke retfærdiggøre en lang sagsbehandlingstid, navnlig i sager med længere perioder med

inaktivitet. Sagen har dermed ikke et omfang, som kan begrunde en samlet varighed på 3 år og 5 måneder, herunder en "død periode" på ca. 2 år og 4 måneder.

Menneskerettighedsdomstolen har i sin praksis fastslået, at tiltalte personer ikke kan pålægges en pligt til at samarbejde med myndighederne, hvorfor manglende samarbejde ikke i sig selv kan retfærdiggøre lang sagsbehandlingstid. Han har ikke på noget tidspunkt foretaget proces-skridt, som har forlænget sagsbehandlingstiden. Den lange sagsbehandlingstid kan derfor ikke bebrejdes ham, men beror udelukkende på domstolens forhold.

Dertil kommer, at der er tale om en straffesag, hvor hensynet til afgørelse inden rimelig tid vejer særlig tungt. Det skal indgå i vurderingen af, om sagsbehandlingstiden er rimelig, at han vil være varetægtsfængslet under hele processen. Han er af byretten dømt for bl.a. forsøg på manddrab, og han er nu undergivet en mangeårig varetægtsfængsling med uvished om sagens endelige udfald. Dette har haft alvorlige psykiske konsekvenser for ham, hvilket efter Menneskerettighedsdomstolens praksis skal indgå i vurderingen efter artikel 6.

Landsrettens beslutning om at fremrykke hovedforhandlingen til marts-april 2027 indebærer kun en beskeden formindskelse af den samlede sagsbehandlingstid, som fortsat væsentligt overstiger, hvad der kan anses for rimeligt efter Menneskerettighedskonventionens artikel 6, stk. 1.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at landsrettens berømmelse af sagen ikke er i strid med retsplejelovens § 843 a, stk. 1, eller Menneskerettighedskonventionens artikel 6, stk. 1.

Sagen er nu berammet til 12 retsdage i marts og april 2027 med forventet domsafsigelse den 12. april 2027. De tiltaltes sager kan dermed forventes afgjort henholdsvis 4 år og 3 måneder (T1) og 3 år og 5 måneder (T2) efter anholdelserne.

Hverken retsplejeloven eller Menneskerettighedskonventionen indeholder konkrete tidsfrister for domstolsbehandlingen af straffesager. Der skal efter begge regelsæt foretages en samlet konkret vurdering af sagens omstændigheder.

Det er antaget i den juridiske litteratur, at man med nogen forsigtighed kan sige, at hvis en retssag tager meget mere end 5 år i to instanser, vil sagsbehandlingstiden som udgangspunkt være problematisk i forhold til Menneskerettighedskonventionen.

Der er tale om en nævnings sag vedrørende omfattende og alvorlig bandekriminalitet, som har nødvendiggjort 12 retsdage i landsretten, og landsretten har oplyst, at det ikke er muligt at beramme sagen før marts 2027. Sagen er derfor blevet fremmet så hurtigt som muligt.

De tiltalte er frihedsberøvet efter domfældelse i 1. instans, og frihedsberøvelsen er derfor omfattet af Menneskerettighedskonventionens artikel 5, stk. 1, litra a, og ikke af litra c. Sagen rejser derfor ikke spørgsmål om krænkelse af artikel 5, stk. 3, da denne bestemmelse kun finder anvendelse på frihedsberøvelser omfattet af konventionens artikel 5, stk. 1, litra c.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og problemstilling

Sagen angår, om landsrettens berømmelse af hovedforhandlingen i en straffesag mod bl.a. T1 og T2 indebærer en krænkelse af deres rettigheder efter artikel 5, stk. 3, og artikel 6, stk. 1, i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

T1 har været frihedsberøvet fra den 13. januar 2023. T2 har været frihedsberøvet fra den 15. november 2023.

Ved Københavns Byrets dom af 8. november 2024 blev T1 fundet skyldig i medvirken til flere drabsforsøg, ulovlig våbenbesiddelse og omfattende narkotikahandel og straffet med fængsel på livstid. T2 blev fundet skyldig i medvirken til drabsforsøg og ulovlig våbenbesiddelse og straffet med fængsel i 13 år og 4 måneder. En medtiltalt blev fundet skyldig i medvirken til drab og flere drabsforsøg samt ulovlig våbenbesiddelse og straffet med fængsel på livstid.

Alle tre tiltalte ankede dommen ved domsafsigelsen. Landsretten berammede i første omgang sagen til hovedforhandling i august, september og oktober 2027. Efterfølgende har landsretten ved en beslutning den 15. april 2025 omberammet sagen, således at den skal hovedforhandles

over 12 dage i marts og april 2027, og således at der kan forventes afsagt dom den 12. april 2027.

Ved kendelse af 9. maj 2025 har landsretten bestemt, at T1 og T2 samt den medtiltalte skal forblive varetægtsfængslet, indtil der er afsagt dom i sagen.

Retsplejelovens § 843 a og Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 5 og 6

Ifølge retsplejelovens § 843 a, stk. 1, skal retten fremme enhver sag med den hurtighed, som dens beskaffenhed kræver og tillader. Hovedforhandlingen skal berammes hurtigst muligt og så vidt muligt inden for 2 uger fra anklagemyndighedens indlevering af anklageskrift til retten og til et sådant tidspunkt, at sagen kan gennemføres inden for rimelig tid. Er sigtede varetægtsfængslet, skal hovedforhandlingen gennemføres hurtigst muligt. Bestemmelsen finder også anvendelse i ankesager i landsretten, jf. § 917.

Efter Menneskerettighedskonventionens artikel 5, stk. 1, har enhver ret til frihed og personlig sikkerhed. Ingen må berøves friheden undtagen i de i litra af angivne tilfælde og i overensstemmelse med den ved lov foreskrevne fremgangsmåde. Artikel 5, stk. 1, litra a, omfatter lovlig frihedsberøvelse af en person efter domfældelse af en kompetent domstol, mens litra c omfatter lovlig anholdelse eller anden frihedsberøvelse af en person med det formål at stille ham for den kompetente retlige myndighed, når der er begrundet mistanke om, at han har begået en forbrydelse, eller rimelig grund til at anse det for nødvendigt at hindre ham i at begå en forbrydelse eller i at flygte efter at have begået en sådan.

Artikel 5, stk. 3, bestemmer, at enhver, der anholdes eller frihedsberøves i henhold til bestemmelserne i stk. 1, litra c, ufortøvet skal stilles for en dommer eller anden øvrighedsperson, der ved lov er bemyndiget til at udøve domsmyndighed, og skal være berettiget til at få sin sag pådømt inden for en rimelig frist, eller til at blive løsladt i afventning af rettergangen.

Efter Menneskerettighedskonventionens artikel 6, stk. 1, har enhver ret til en retfærdig og offentlig rettergang inden en rimelig frist for en uafhængig og upartisk domstol, der er oprettet ved lov, når der skal træffes afgørelse angående en mod ham rettet anklage for en forbrydelse.

Det beror ifølge praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol på en konkret helhedsvurdering, om sagens varighed er forenelig med kravet om rettergang inden for en rimelig frist. Ved denne vurdering skal der lægges vægt på navnlig sagens kompleksitet, parternes adfærd og myndighedernes og domstolenes adfærd samt sagens betydning for den pågældende. Hvis der er tale om en straffesag, hvor den pågældende er frihedsberøvet, skal dette indgå i vurderingen.

Den konkrete sag

Da T1 og T2 er varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 769, efter at der er afsagt fældende dom i byretten, finder Menneskerettighedskonventionens artikel 5, stk. 3, ikke anvendelse.

Spørgsmålet er herefter, om der foreligger en krænkelse af T1s og T2s ret til en rettergang inden for en rimelig frist efter Menneskerettighedskonventionens artikel 6, stk. 1.

Fire dommere – Poul Dahl Jensen, Hanne Schmidt, Lars Hjortnæs og Kurt Rasmussen – udtaler:

T1 og T2 ankede som nævnt byrettens dom ved domsafsigelsen den 8. november 2024.

Landsretten berammede i første omgang sagen til hovedforhandling i august, september og oktober 2027, men har efterfølgende ved beslutning af 15. april 2025 omberammet sagen, således at den skal hovedforhandles over 12 dage i marts og april 2027, og således at der kan forventes afsagt dom den 12. april 2027, dvs. ca. 2 år og 5 måneder efter anke af byrettens dom. Landsretten har samtidig afsagt kendelse om, at de tiltalte skal være varetægtsfængslet frem til dom i ankesagen.

Efter retsplejelovens § 843 a påhviler det retten at fremme enhver sag med den hurtighed, som dens beskaffenhed kræver og tillader, således at sagen kan gennemføres inden for rimelig tid. Hovedforhandlingen skal gennemføres hurtigst muligt, hvis den sigtede er varetægtsfængslet. Det følger af bestemmelsens forarbejder, at retten på grund af den belastning, som en varetægtsfængsling medfører for den tiltalte, skal være særligt opmærksom på, at disse sager fremmes mest muligt.

Vi lægger til grund, at landsretten ved sin beslutning af 15. april 2025 om at fremrykke berammelsen har berammet sagen således, at den kan hovedforhandles så hurtigt, som det efter forholdene på berammelsestidspunktet var praktisk muligt.

Rettens beslutning om berammelse er en procesledende beslutning, der kan ændres. Retten kan således – sådan som det allerede er sket en gang i denne sag – beslutte at fremrykke hovedforhandlingen, hvis der opstår mulighed for det.

I den foreliggende sag, hvor den berammede hovedforhandling ligger langt ude i fremtiden, og hvor de tiltalte er varetægtsfængslet frem til dom i ankesagen, bør landsretten løbende vurdere, om det vil være muligt at fremrykke hovedforhandlingen.

Der er ikke grundlag for allerede nu at tage stilling til, om en gennemførelse af ankesagen i henhold til berammelsen i marts og april 2027 vil indebære en krænkelse af retten til en rettergang inden en rimelig frist efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6, og hvad konsekvensen heraf i givet fald skal være. Dette må afgøres i forbindelse med hovedforhandlingen i ankesagen.

Med disse bemærkninger stemmer vi for at stadfæste landsrettens beslutning af 15. april 2025 om ankesagens berammelse til hovedforhandling.

Dommer Søren Højgaard Mørup udtaler:

Som anført af flertallet ankede T1 og T2 byrettens dom ved domsafsigelsen den 8. november 2024 til landsretten, der har berammet sagen, således at der kan forventes afsagt dom den 12. april 2027.

Varigheden af ankesagen vil dermed overstige 2 år og 5 måneder, hvilket i alt væsentligt skyldes landsrettens berammelsestid. Den lange tid, der vil gå, inden ankesagen er afgjort, skyldes således i det væsentlige hverken sagens omfang eller kompleksitet eller de tiltaltes forhold. Det bemærkes, at der er tale om en straffesag med tre tiltalte, hvor der er afsat 12 retsdage. T1 er som nævnt i byretten idømt fængsel på livstid, og T2 er idømt fængsel i 13 år og 4 måneder, og det er således en sag af stor betydning for dem. Det bemærkes endvidere, at det er bestemt, at de skal være varetægtsfængslet under hele ankesagen.

Disse omstændigheder taler for, at der vil foreligge en krænkelse af T1s og T2s ret til en rettergang inden for en rimelig frist efter Menneskerettighedskonventionens artikel 6, stk. 1, hvis ankesagen først afgøres den 12. april 2027.

I en sådan situation må landsretten løbende vurdere, om det er muligt at fremrykke hovedforhandlingen. Hvis dette ikke kan lade sig gøre, må der ved dommen tages stilling til, om og i givet fald hvorledes de tiltalte skal kompenseres for krænkelse af deres rettigheder efter Menneskerettighedskonventionens artikel 6, stk. 1.

Jeg stemmer derfor for at hjemvise sagen til landsretten, med henblik på at landsretten undersøger mulighederne for at beramme hovedforhandlingen, således at straffesagen kan være afgjort i landsretten på et tidligere tidspunkt end den 12. april 2027.

Der træffes afgørelse efter stemmeflertallet.

Konklusion

Med de bemærkninger, der er anført af flertallet, stadfæster Højesteret landsrettens beslutning af 15. april 2025.

Thi bestemmes:

Landsrettens beslutning af 15. april 2025 stadfæstes.

Statskassen skal betale kæreomkostningerne for Højesteret.